

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemana velja:

Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemana velja:

Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.

Posamne številke po 7 kr.

Naročnine in oznanila (inzerate) vsprejema upravništvo in ekspedicijski „Katal. Tiskarni“, Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 4.

V Ljubljani, v torek 7. januarija 1896.

Letnik XXIV.

Deželni zbor Kranjski.

Kmetijska šola na Grmu.

O kmetijski šoli na Grmu je poročal poslanec P o v š e nastopno:

Iz računskega sklepa v splošnem oziru navesti se mora, da je deželni zaklad za šolo in nje gospodarstvo v omenjenem letu moral prispevati z zneskom 3901 gld. 25 kr., proti proračunanim 2569 gld. torej za 1332 gld. 25 kr. več.

Ta višji prispevek oziroma prekoračenje proračuna utemeljuje se v računskem sklepu zlasti s tem, da so se izvršile zdatne poprave stanovanj za šolsko osebje, da se je nakupilo mnogo učnih pripomočkov in dokaj nove oprave za šolo in gospodarstvo, potem zaradi naprave škarpe in izravnave sveta v novem Cerovškem vinogradu, končno ker se je za plemensko živino 405 gld. 38 kr. več izdalo kakor je bilo proračunljeno.

Iz specialnega računa razvideti je v oddelku II., koliko je gospodarstvo šolske kmetije dohodkov dalo in tu bi izraziti bila zahteva, da se dohodki iz posameznih panog kmetij. gospodarstva specificirajo, ker bi taki izkazi služili v večji pregled računskega sklepa, pa tudi bi bili računski nadrobni izkazi podučljivi za kmetovalce, ki bi zamogli presojeti, za koliko višjo ceno se zamore vino po umnem kletarstvu spečati v prodaj, koliko se pridelava vina na hektaru, nasajenem s trtami cepljenih na am. trtni podlagi, prav tako bi v gajali specificirani izkazi mlekarstva, koliko daje krava dotične pasme na leto in dan mleka, kar bi bilo pa tudi glede sposobnosti dotične živali za pleme merodajno.

Istotako naj bi se pri odstavku izkupil za prodane trtne sadike navedlo, za koliki znesek se je

teh brezplačno podarilo, s tem bi le račun razvil se za šolo toliko vgodnije.

Iz naslovov o stroških navesti je, da so znašale razne poprave in preuredbe v poslopih stroškov za 595 gld. 70 kr.

Za šolsko kuhinjo znašali so stroški proti proračunu za 656 gld. 45 kr. več, zato pa je bilo pokritje tudi dokaj večje v znesku 686 gld. 35 kr.

Svota vseh gospodar. stroškov znaša 7729 gld. 33 kr. Svota vseh šolskih stroškov 10.465 gld. 41 kr., ali skupno 18.194 gld. 74 kr., ter s končno gotovino 757 gld. 36 1/2 kr., tako da je skupno strošek s 17.866 fl. 21 1/2 kr.

Glede razkaza imovine navajam, da se je imovina povišala za 452 gld. 78 kr., ter znaša konec l. 1894, 14.966 gld. 27 1/2 kr.

Zahtevati se mora kako, da bi bili izkazi o vrednosti osobito živali in naturalij bolj jasno razvidni in specificirani, ter da vedno prekoračenje proračuna od strani odbora vendar že neha in se v tem oziru na ponavljanje opravičene pritožbe strogo pazi.

Ker bo v meritornem oziru prilika glede zavoda staviti konkretne predloge pri razpravi o proračunu za 1896., usojam si na podlagi podanih števil predlagati:

Rač. sklep dež. vinarske šole na Grmu za leto 1894 se odobri, istotako izkaz imovine.

Ob enem se naroča, da dež. odbor skrbi za to, da se proračun od strani šolskega vodstva ne prekorači ter da vodstvo brez dovoljenja dež. odbora nikdar ne vrši izdatkov in novih naprav.

Poslanec S c h w e i g e r je nato pojasnoval, kako se trto- in vinoreja zanemarja na grmski šoli ter pozivljaj deželni odbor, naj stori vse potrebno, da bo grmska šola tudi glede vinorejstva vzgled do-

lenjskim vinogradnikom, da ne bo samo najlepša, marveč tudi najboljša šola.

Pri podrobni razpravi se je pri točki o gospodarstvu oglašil poslanec K a l a n ter grajal v tem oziru v nemarnost vodstva. Ker je „Narod“ zavijal tudi te besede, zato jih tukaj bolj natančno navedemo:

Nasproti poslancu Schweigerju je po mojem mnenju brez vspeha skušal poslanec vitez Langer opravičevati vinorejsko šolo na Grmu. Jaz pa imam glede živinoreje na Grmu omeniti dogodka, katerega v tej zbornici noben poslanec ne bo mogel zagovarjati. Treba je, da se javno pove in javno graja, ker je res vreden najostreje graje. Blizo v teku jednega leta poginili sta na Grmu dve kravi švicarskega plemena vredni do 550 gld. Prva se je tako napasla na deteljišči, da je počila; drugo krasno plemeno kravo pa je vodstvo grmske šole prodalo kot jalo v k o mesarju. Toda, ko jo je mesar pobil, našel je v njej tele staro že kakih pet do šest mesecev. Kaj tacega se vendar ne primeri z lepa tudi najbolj nevednemu živinorejcu.

Kaj hočemo zato reči, ako se to zgodi na šoli, ki naj bi bila kmetovalcu v vsakem oziru vzor v posnemanje! Menim, da je vodja te šole stem mnogo zagrešil in da zasluži očitno grajo v deželnem zboru, ki je kot oskrbnik deželnega imetja dolžan skrbeti zato, da deželni uradnik spolnuje svojo dolžnost. Zato sem zato, naj bi tudi poročevalec to grajo prideljal svojemu poročilu. — Ob enem opozarjam deželni odbor, naj poskrbi zato, da dežela radi tega ne bo trpela kake gmotne škode, ter zahteva, da vodstvo šole povrne v teh dveh slučajih deželi storjeno škodo. — Ta dogodek je pač nekaj unicum za kmetijsko šolo, presega ga le še poročilo grm-

LISTEK

Kaj povzroči Sever...

Ruski spisal Barančevič. — Preložil Jeronim Anonim.

(Dalje.)

Nihče ni videl, kaj se je godilo ta božični večer v stranski mestni ulici. Po vseh hišah so se bliščala božična drevesca, a ljudje so se veselili ob njih, kakor se je kdo vedel in mogel. — Mestni stražnik je stal dolgo na ulici, kljubujoč po svoji službeni dolžnosti vsem navalom besnega Severja, a slednjič ni mogel več prestati mraza, zato je smuknil k najbližnjemu vratarju.

Ulica je bila popolnoma prazna. To, kar se je imelo sedaj zgoditi, videla je samo svetla zvezda na vedrem nebu in Sever, ki je vedno močnejše gnal osamljeno ženo, katera se je prikazala v tem hipu na ulici.

Jasna zvezda je gledala z višine jasnega nebesa začudeno dol in videla, kako je ta žena z nekakim črnim zvežnjem v rokah dvakrat obšla okoli bogatega, razkošno razsvetljenega gosposkega doma z vrtom. Na to je postala, odšla vsa zmešana nazaj, zopet se vrnila, vnovič obšla hišo in se približala vhodu, ozirajoč se pazljivo na vse strani. Zvezda je še videla, kako je žena še jedenkrat čvrsto pritisnila na svoje srce ono, ki jej je ležalo na rokah, in

krepko poljubila. Na to je položila črni zveženj na zgornjo stopnjico in krčevito potegnila za zvonec.

Ostalo bi nam mogel povedati stražar, ki je v tem hipu prišel iz svojega skrivališča, ko bi ga mogli kako vprašati. On bi nam povedal, kako je nekaj malega, črnega na stopnjicah zajokalo z močnim otroškim vriskom in kako je neka žena v tistem hipu kraj njega padla, prijela se za glavo, zbežala po ulici (ako ni bila vse sama prevara vsled posode piva, katero je stražar nekje posušil).

* * *

Cin—cin—cin!

Bil je nenavaden glas zvonca, glas, kakoršen se še ni slišal v tej hiši. Noben domačin, noben gost, prihajajoč v hišo, si ni upal tako zazvoniti. V veliki potrebi mora biti oni, ki je zazvonil v tem času.

Žena, ki je stala v temni sobi ob oknu, zadržala je po vsem životu. Srce jej je zatrepetalo tako žalostno, da je nehoté pritisnila nanj roko, skočila v kot sobe ter sedla v naslonjač.

„Oh, kdo bi mogel to biti? Kdo bi bil tako zazvonil?“ preleti jej glavo. Spozna, da se dogodi nekaj nenavadnega in začne željno poslušati.

In v resnici se je dogodilo nekaj nenavadnega. To je poznala po hitrih korakih, ki so odmevali po hiši, in po glasovih, ki so prihajali prav do njene oddaljene sobice. Mahoma začuje gospa otroški krik.

Vsa izvan sebe pohiti iz sobe, reva drhti in komaj diha. Komaj se prikaže v predsobi, opazi čuden prizor. Bleda, oplašena Anica drži nekaj v cunje zavitega, ki joka na vse grlo.

„Otrok!“ vzklikne gospa in sklene roke. V tem vzkliku je bilo toliko veselega iznenadenja, da so se tudi ostali usodili izpregovoriti:

„Otročiček!“

„Kako je prijazen!“

„Ubogi najdenček!“

„Oh, kako je majhen!“

To so govorili strežnik, kuhar, kočijaž in kuhinjski hlapec. Sestali so se pri vratih in strmeli v cunje, da vidijo novega gosta.

„Pokaži ga! Pokaži... Razvij ga...“ govorila je gospa še vedno iznenadena. A v istem hipu razvila je sama krpe in vzela iz njih detece.

„Moj Bog, kako je mrzlo! Kako je majhno... kakor iz voska!...“

Posli stojé in tiho milujejo sirotka. A detece, začutivši svetlobo in toploto, neha jokati in odpre oči.

„Srčee malo!“ izvije se gospe iz prsij in nežno poljubi golo otroško ročico. „Toda kaj je storiti, Anica, kaj?“ Njene velike oči se ustavijo z izrazom strahu in žalosti na hišini.

„Bojim se, Anica, da ga bo on dal iz hiše, ako zve zanj. Skrij ga, skrij za Boga, če ga moreš!“

A bilo je že prekasno. Iz dvorane se začujeje

ške šole, v katerem glede tega vodstvo sporoča, da je v minulem letu poginila neka telica — vsled ustarelosti!

Trije modri.

Trije modri so zadnji petek odprli svoja zgovorna usta v kranjskem deželnem zboru in so padli po duhovskem stanu. Združili so se Krsnik, Hribar in dr. Tavčar v skupno zabavljanje, hoteč menda pridejati novo zanimivo poglavje stari „bathromy-omahiji“. Ni nam v mislih v teh vrstah primerjati zaslug agentskega, advokatskega in notarskega stanu z delovanjem duhovskega stanu za naš narod, nikakor tudi ne mislimo posebej opisovati „blagohotnosti“ banke „Slavije“ za naše ljudstvo ali pomena Emil Leonovih, —r-ovih, dr. Tavčarjevih in drja. Nevesekdo pamfletov na pamet in živce slovenskega „izobraženstva“, tudi ne maramo raziskavati, kakšen vpliv imajo „Narodni članki na „liberalca“ Janka Krsnika, pač pa nam je dolžnost dve trditvi posl. Ivana Hribarja posebej označiti pred slovenskim svetom.

Ta mož je tedaj nastopil v ulogi besnečega Ajanta proti slovenskemu, oziroma kranjskemu duhovstvu, trdeč, da imajo duhovniki malo manj, nego 24 ur časa na dan in da so „štreberji“.

Da jih morajo slovenski duhovniki obilo požreti od nasprotnikov, je umljivo; tako je bilo in bo, toda očitanja morajo imeti vsaj trohico verjetnosti na sebi. Hribarjevi trditvi sta pa naravnost brez miselni.

Prvo Hribarjevo klevetstvo more obsezati dvoje, ali da naši duhovniki ne opravljajo svojih dolžnostij, ali pa da jih nimajo. Vse slovensko ljudstvo lahko pričuje, da se zanemarjanje dolžnosti ne more očitati našim duhovnikom. In da bi ne imeli dolžnostij?

Nekako na 1200 ljudij pride na Kranjskem po jeden duhovnik v duh. pastirski službi. Velikanska večina ljudstva izvršuje vestno svoje verske dolžnosti, prejema sv. zakramente, kliče duhovnika v nevarni bolezni. Šole in uradna opravila zahtevajo vedno več časa. Torej je fizično nemogoče, da bi bilo Hribarjevo obrekovanje resnično. Kedor pozna duhovsko življenje in delovanje, se mora s studom odvrniti od take psovke.

Cas, ki ga vporablajo duhovniki za narodu koristna dela izven svojih duhovskih opravil, si morajo največkrat pritrpati od potrebnega počitka. V adventu, v postu naraste po mnogih službah delo duhovnikom na 10, 12 in tudi več ur na dan. V hribovitih farah zdela velikokrat jedna pot duhovnega pastirja tako, da bi potreboval par dni počitka, a nobeden mu ga ne da. Ob času kužnih boleznij: vročnice, koz itd., ki so zelo pogostne pri nas, je treba biti duhovniku malo ne noč in dan na potu. Poznamo gospode, ki niso po 14 dni nikedar se svlekli k počitku, ker niso mogli. Koliko

duhovnikov še marljivo deluje v pastirstvu v dobi, ko v drugih stanovih že zdavnej uživajo pokojnino. Nad 60, 70, tudi nad 80 let starih duhovnikov v službi štejejo mej Slovenci obilo. Iz ljubezni do dela ostajajo na svojih mestih in iz ljubezni do ljudstva, ki bi sicer morda težko dobilo mašnika.

Izpovedovanje je brez dvojbe mučno delo in Hribar se lahko sam prepriča, da po mnogih večjih farah nedeljo za nedeljo od ranega jutra do poldne in še dalj duhovniki izvršujejo to svojo dolžnost. Ob delu jih nobeden ne vidi, če pa jim ugodni čas nakloni nekaj počitka, potem plane vse po njih. — Sicer pa vemo, kje je vzrok Hribarjevim besedam. On in njegovi ne smatrajo duhovskega delovanja za delo. Sv. maša, brevir, pridige, izpovedovanje, obiskovanje bolnikov itd. zanje ni delo, ker se jim zdi nepotrebno. Naše ljudstvo ne sodi tako, pač pa sodi tako o marsikaterem drugem delovanju.

Se nekaj o „štreberjih“. Hribar je srečno pobral to besedo od posl. Sukljeja blazega spomina, ki je l. 1892 lajike v naši stranki blagovoljno imenoval „štreberčke“. Kedar misliji zmanjka, je tudi panslavistu dobra nemška beseda. O tem „štreberstvu“ omenjamo samo to, da je razloček mej plačo stolnega prošta in najslabšega kapelana primeroma neznamenat, da bi bil pa najboljši plačani duhovnik vesel, če bi imel tretjino Hribarjevih ali Tavčarjevih dohodkov. Ali ste razumeli?

Kdor sodi vse po sebi ali po tistih, mej katerimi živi, je omejen, kdor pa presoja vse po izjemah, je zloben. Omejenost in zlobnost sta si pa največkrat v zvezi. „Štreberstvo“ mej duhovstvom je nesmisel, nemogoče po bistvu stanu in po dejanskih razmerah. Jedno „štreberstvo“ ima pa duhovstvo in to je želja osrečiti naše ljudstvo duševno in gmotno, časno in večno. To „štreberstvo“ ponosno priznavamo našim duhovnikom in smo prepričani, da vstrajajo v njem tem bolj, ker drugod vlada sebičnost, naj se že javlja po županskem ali po glavarškem stolu, ali v željah po mastni plači, ali po čemer koli drugem si bodi.

Samo ob kratkem smo navedli nekaj v pojasnilo, ker sploh mislimo, da možje, kakor so Hribar, Tavčar in Krsnik, niso sposobni, še manj pa upravičeni, da bi presojali duhovsko delovanje. Njihove besede nas ne morejo zbsti in s pomilovalnim posmehom vsprejemamo njihove udarce, ki bijejo najbolj nje same. Prepričani smo, da te liberalne brec ne bodo niti do pičice zasegle ponosne samozavesti naših duhovnikov. Odgovorni so Bogu in svojim višjim pastirjem za svoje delovanje, ne pa svojim liberalnim klevetnikom!

Hrvatski poslanci proti hrvatskemu narodu.

Iz Zagreba 28. dec. 1895.

Prve dni meseca decembra se je obdržavala pred zagrebškim sodbenim stolom porotna obravnava proti uredniku bivše „Mitrowitzer Zeitung“ Boroši,

ki je bil obtožen, da je dal tiskati dva članka, namreč: „Eine Nation auf Puff“ in „Mitrowitzer Spaziergänge“. V prvem članku se grdi hrvatski narod na najgrji način, v drugem pa se norčuje s uglednim odvetnikom dr. Kucelićem, ki je v Mitrovici vodja tamošnjih Hrvatov. Badi prvega članka toži urednika poznati odvetnik in narodni poslanec dr. Ružič, radi drugega članka pa sam napadeni dr. Kucelić, dočim se urednik sam brani.

Tožitelji so precej na početku razprave skušali s svojimi vprašanji zvedeti od urednika, je li je sam pisal omenjena članka, ali kdo drugi, vendar pa je predsednik sodbenega stola dr. Rakodcay prepovedal vsa takšna vprašanja, kakor da je slutil, kaj bi se moglo vse zvedeti. Zatoraj se je razplela redovita porotna razprava. Obtožencu je postajalo vse tesneje, posebno ko sta bila prečitana omenjena članka ter se porotniki čudili predrznosti pisateljevi. Slednjič je sprevidel, kaj ga čaka, kajti porota bi ga bila gotovo obsodila na strogo kazen. V tem neugodnem položaju izda on pisatelja omenjenih člankov. Prvi članek je napisal po njegovej izjavi narodni poslanec pl. Gjurović, drugi pa narodni poslanec pl. Milekić. Občinstvo s porotniki vred je kar vstrmelo, ko je slišalo to izjavo. Tožnika sta precej odstopila od obtožbe radi razžaljenja časti proti imenovanemu uredniku ter jo spremenila v obtožbo radi zanemarenja uredniške dolžnosti, katere spada pa pred navadno sodnijo. Tožnika sta bila zadovoljna, da sta zvedela prave pisatelje omenjenih člankov, porotniki pa so se razšli, a da niso mogli vršiti svoje dolžnosti, kar bi bili pa gotovo radi storili, da se pošteno kaznijo taki napadalci narodne in osobne časti.

Morete si misliti, kako vznemirjeno je bilo občinstvo, ko je čitalo še tisti dan, kako grde narodni poslanci na hrvatskem saboru hrvatski narod. Na srečo svojo je bil ravno takrat pl. Gjurović na saboru v Pešti; da je bil v Zagrebu, ni neverjetno, da bi bil dobil zasluženo plačilo, kakor tudi pl. Milekić, njegov verni drug v grdenju hrvatskega naroda. To sta gotovo slutila oba junaka, pa nista prišla niti v Zagreb. Opozicija v hrvatskem saboru se je bila med tem zares dogovorila, da bode zahtevala zadovoljščino v javnej sednici od omenjenih poslancev, posebno še od Gjurovića, ki pri vsaki priložnosti kot Srb in Mažaron grdi narod hrvatski po časopisih, posebno v „Pressi“, pri kateri je stalni sodelovalec. Za zdaj se je izognil zasluženi kazni, ali ga vendar brž ko ne še zadene. Poslanca Banjavčić in Frank sta v svojih govorih omenila tudi zares to grdo početje dveh članov saborske večine, ki je pa seveda hudo zadeta le molčala.

S tem pa ta zadeva še ni končana. Da se prikrije ta sramota narodnih poslancev in svet zaslepi, objavila sta omenjena junaka po svojem privržencu odvetniku Rokniću v Mitrovici v nekem telegramu v službenih „Narodnih Novinah“, da je omenjeni urednik časopisa „Mitrowitzer Zeitung“ opozval svojo prvotno trditev pred porotno sodnijo, pa da je prevzel zopet sam na sebe odgovornost za omenjene članke. Čudno je, da je bil ta telegram razglašen deset dni kasneje po prvi izjavi. Očividno je, da se je Roknić dogovarjal z omenjenim urednikom, ter ga morda premamili s kakšnimi obljubami, da je vse prekalal. Ali slednjič se niso mogli sporazumiti o nagradi, pa je urednik iz novič trdil, da sta pisca Gjurović in Milekić. Kaj je bilo zdaj storiti? Poiskati so morali novega pisca omenjenih člankov in te dni, tedaj tri tedne po prvi izjavi, so ga našli v osebi nekega Jovanovića, ki je sam razglasil te dni v naših službenih listih „Narodnih Novinah“ in „Agramer Zeitung“, da je pisatelj onih člankov. Tako hočeta naša slavna narodna poslanca slepiti občinstvo, katero seveda ne more verovati takim dokazom za njihovo nedolžnost, marveč se vidi iz vsega ravnanja, da sta oba kriva, pa da jih je sedaj sram pred občinstvom, da bi rada zvalila krivnjo na drugega, katerega sta za to podkupila. Zalostno pa je v vsakem pogledu, da službeni listi hrvatske vlade odpirajo predale svoje takim moralno propalim ljudem, a še žalostneje je, da morejo biti v narodnem zastopstvu tako pokvarjeni možje, pa da so v političnih zadevah celo nekakšni kolovodje, kajti Gjurović je edini od vseh hrvatskih (on je seveda srbski) poslancev, ki govori na ogerskem zboru. Ne vprašajte seveda kako, kajti prežalostno je, kako on Hrvatsko zastopa naproti Mažaronom, s katerimi bi jo sam najraje izbrisal iz držav, ko bi se le dalo. In taki možje zastopajo pod protekcijo današnje hrvatske vlade hrvatski narod!

koraki . . . čuj, vedno bližje in bližje . . . sliši se že znani kašelj . . . Vrata zaškripljejo.

„Jej, gospod!“

Kuhar, strežnik, kočijaž in kuhinjski hlapec se zdrsejo in v hipu izginejo. Na mestu ostane sama hišina Anica, držeč v drhtečih rokah dete, in pozabljena žena surovega moža, katere je povsila glavo, kakor da se spoznava krivo. — — Nastane dolg, neznošen odmor, katerega ne zmoti niti jok otrokov. Malček mirno gleda nove znance s svojimi živahnimi očmi.

V tem hipu se ojunaci žena in pogleda skrivaj možu v obraz . . . In glej čuda! — on se smeje. On, na čegar obrazu ni že leta in leta videla smeha, — on se smeje! In ne samo to, ampak prijel jo je celo za roko, krepko jo stisnil in izpregovoril s popolnoma drugačnim glasom, nego je običajno govoril z njo:

„Kaj ne, da si ga vesela?“ vpraša jo, „no, saj je res lepo dete! — Naj ostane pri nas!“

„ . . . Mar res dovoljuješ?“ vzklikne žena in skoro neha dihati.

„Naj ostane! . . . To je naš prvi gost nocej! . . . Toda kaj čakamo,“ pretrga sam sebi govor, „dete je gotovo lačno . . . slišal sem, da je jokalo. Hej, kje je kdo?“

Hkrati so se prikazali vsi, ki so bili prej pobegnili. Vsem se je zrcalilo z lica veselje in radosten nasmeh.

„Ivan, naprezi takoj konje?“ reče gospodar

kočijažu. „A ti, Sergij, obleci se in pojdi precej po dojko! Toda urno!“

Kuhar si dovoli izpregovoriti nekaj praktičnih predlogov. Gospodar ga na občeno začudenje posluša. Ohrabren z vzgledom svojega neposrednjega „višjega“ izpregovori tudi kuhinjski hlapec nekaj besedij in gospodar posluša i njega. Na to začno govoriti vsi skupaj, sezajoč drug drugemu v besedo, dokler ne odide Anica z otrokom v svojo sobo, kakor da bi spoznala, da je ona glavna oseba, ker je prva našla otroka.

Gospod prime ženo za roko in jo vede v notranje sobe. Čudno, ko je prehodila vse sobane, zdelo se jej je, da je vsa ta razkošnost zadobila še le sedaj pravi sijaj. Tudi se jej je zdelo, da se pred njo in njenim možem odkriva novo življenje in da se morda v tem življenju najde ona srča, katere dose-daj še ni občutila.

O, kako mil jej je bil ta najdenček! Zakopana in dolgo zadrževana potreba ljubezni pojavila se je nakrat z vso močjo v njenem ženskem srcu. Ljubiti — gorko ljubiti to revno detece, bode sedaj jedina naloga njenega življenja!

Mož jo pelje v svojo sobo, posadi jo na stol k topli peči, v kateri je veselo prasketal ogenj, in sede sam k njej. Ona pa posluša, ako morebiti ne joka dete in zapazi, da tudi mož isto prisluškuje. Oba molčita, a oba spoznavata, da si odslej nista več tako tuja, kakor dosedaj. — — Našla se je vez, katere ju bode spajala v ljubezni!

